

פרק שלשה ועשרים

חלוק לבן שאין בו אימרא

בהיות מרן זיע"א בקראלי, שלהי שנת תרצ"א, קיבל מכתב מעיה"ק טבריא, מאת הרב הגאון רבי יעקב חי זריהאן, רב הספרדים בטבריא, בו הוא פונה למרן זיע"א בבקשה והמלצה למען "אחד משיירי כנסת הגדולה, גאון אמיתי, ששמו הרב ירוחם פישל פערלא, השוכן כבוד בבתי מחסה בעיר העתיקה ירושלם ת"ו, ורוצה להדפיס את חיבורו הנורא על ספר המצוות של רבינו סעדיה גאון, ואין לו גואל, לכן במטותא מאת כ"ק אדמו"ר שליט"א לשלוח לו עזר להדפסת ספריו שיאירו תבל".

המכתב בודאי עדיין נמצא באוצר כתבי מרן זיע"א במונרו.

(יש לציין דבר חידוש במכתב זה, כי הגאון רבי יעקב חי זריהאן כותב על מרן זיע"א תוארים ארוכים, ובין התוארים הוא כותב על מרן זיע"א "חלוק לבן שאין לו אימרא", ואין שום מובן וביאור לתואר כזה.

שאל הגאון רבי אשר שולמן מטבריא את הרב הגרי"ח זריהאן, כשראה אצלו העתק המכתב, מה פירוש תואר זה והסביר לו לאמר:

במס' ע"ז ל"ד, וכן בעוד כמה מקומות בש"ס למדנו: במה שימש משה שבעת ימי המילואים, רב כהנא מתני בחלוק לבן שאין בו אימרא, פירש"י במס' תענית (יא:) "ארוג היה מחוט אחד כל החלוק, ולא כבגדים שלנו שבתי הידים מדובקין בבגד הגוף בתפירה".

מסביר החתם סופר (ע"ז ל"ד) ואומר: הכהן בבגדי לבן הוא דומה למלאך ה' צבאות, איש לבוש הבדים, והנה המלאך לבוש הבדים שלם מתחילת ברייתו כי כך נברא ונוצר לא נשתנה ולא ישתנה, משא"כ הכהן מתקדש והולך מילדותו עד שיגיע למדריגת לבוש הבדים, ע"כ חלוק לבן שלו עשוי תפירות תפירות מחתיכות בגד, כי לא נגמר בפעם אחת, משא"כ מרע"ה בתחילת יציאתו מבטן ולידה והריון,

נתמלא כל הבית אורה, וטרם יוצר בבטן כתיב עליו בשג"ם הוא בשר, ע"כ חלוק לבן שלו אין לו אימרא כי הוא ארוג אחד, עכ"ל החתם סופר.

מסיים הגרי"ח זריהן ואומר: זאת כוונת התואר "חלוק לבן שאין לו אימרא", שכתבתי על הרבי מקראלי, כי ידעתי לקדוש עליון מבטן והריון, וע"י לידתו נתמלא בית ישראל אורה, והוא בבחינת אריג שלם אחד, ולית דין בר נש רק דמי לבר אלהין, פום ממלל רברבן, מילין לצד עילאה ימלל גבורות ה', מי ישמיע כל תהלתו").

מרן זיע"א הזדרז לענות על הבקשה ושלח, באמצעות כולל שומרי החומות, סכום כסף חשוב עבור הרב ירוחם פישל פערלא, הר"ר פנחס דוד קליין, מזכיר הכולל ירד בעצמו לעיר העתיקה ומסר הכסף להרב פערלא.

כל זה אין בו משום חידוש, כי מאז ומקדם היה מרן זיע"א נוהג לענות לכל דורש ומבקש, ובפרט שהיה כאן המלצה מהרב דספרדים דעיה"ק טבריא, ואם כן אין שום הפתעה שמרן זיע"א נענה ושלח עזרתו.

מה שכן תמוה ומה שכן מפליא הוא זה דלהלן:

בהיות מרן זיע"א בפעם הראשונה בירושלם, יום יומיים אחר בואו, פנה אל הרה"ח מוהר"ר יעקב אייזנבאך, אשר לא זו ידו מתוך יד מרן זיע"א כל זמן שהותו בירושלם, (הוא היה גבאי בית הכנסת חסידיים בתי אונגריין, מקום שם ערך את השולחנות ותפילותיו ונשא את דרשתו). ואמר לו, במטותא ר' יעקב, להעביר כסף זה לידי הרב ירוחם פישל פערלא, היושב בירושלם. (זה היה גוסף על הכסף שכבר שלח לו מקראלי אשתקד).

רבי יעקב שש למלא שליחות מרן זיע"א, אץ לעיר העתיקה, ירד לביתו של רבי ירוחם פישל ומסר לו הכסף, ואמר לו שהאדמו"ר מקראלי שולח לו זאת, אורו עיניו של הישיש.

נענה רבי ירוחם פישל ואמר: רצוני עז לפגוש את הרבי, אבל בן

שמונים וחמש שנה אנכי היום, לא אוכל עוד לצאת ולבוא, ובכל זאת אתאמץ לעלות ולהקביל פני הרבי.

זכיתי ללמוד תורה אצל מורי ורבי מלאך ד' צ' מרן יהושע ליב דיסקין זיע"א, ועתה חשקה נפשי לראות את פני האדמו"ר מקראלי, לבי נמשך אליו — — —

ר' יעקב איי"ב אמר לו, אולי ירצה האדמו"ר לבוא אל ביתכם, אולי אולי, אנסה — — —

חס ושלום — גער רבי ירוחם פישל, להטריח אותו צדיק, חלילה, חלילה!

ויהי אך יצא רבי יעקב איי"ב מבית רבי ירוחם פישל, והוא הזמין אליו את אחד הבחורים היושבים לפניו, וביקש להוליך אותו למלון רוזנברג, להקביל פני האדמו"ר מקראלי.

הגאון הישוע^{הגאון הישוע} הגיע לבית מלון של מרן זיע"א, וכשראוהו כיבדו באופן בלתי רגיל, מרן זיע"א קם לפניו מלוא קומתו, והושיבו על ידו.

פתח הישיש ואמר: אנו אומרים "מרובים צרכי עמך ודעתם קצרה". כלומר עם ישראל צריך ישועה בשני ענינים: (1) צרכים גשמיים, פרנסה. (2) דעת תורה, שיטה ברורה, כי דעתם קצרה.

וזאת תפקידו של מנהיג בישראל כיום, להשפיע לישראל גם גשמיות וגם דעה צלולה וברורה ושיטה איתנה.

בטוח אני — אומר רבי ירוחם פישל — כי הרבי שליט"א ממרום שולח להשפיע לדורנו, גם זה וגם זה.

רבי ירוחם פישל ביקש להוציא כל איש מן החדר, כולם יצאו, לרבות המשב"ק הרה"ח ר' פייוויש, ושעה ארוכה ישבו ושוחחו ביחידות.

כשנפתחו הדלתות, נדחקו פנימה כל הקהל הנוכחים שם, ושמעו את סוף השיחה אשר בין מרן זיע"א ובין הגאון רבי ירוחם פישל (וגרשמה ע"י אחד השומעים).

הגאון הישיש אמר: כלל ישראל אבד השנה מנהיג קדוש, אשר קולו נשמע מסוף העולם ועד סופו, הלא הוא מרן יוסף חיים זוננפלד

זצ"ל, אשר לחם מלחמת ה', ומלחמתו נתפרסמה בכל פינות תבל ושם שמים נתקדש, ועתה — נאנח הישיש — איפוא לוקחים מנהיג יורש, שימשיך מלחמתו ושיהא קולו מגיע לכל העולם, ושיהא השפעתו על כל הקהל הקדוש?

אמר מרן זיע"א: כתוב בתורה, וידבר ה' אל משה לאמר: עשה לך שתי חצוצרות כסף וגו' והיו לך למקרא העדה ולמסע את המחנות, ותקעו בהן ונועדו אליך כל העדה אל פתח אהל מועד.

השי"ת צוה למשה רבינו לעשות שתי חצוצרות, וע"י חצוצרות אלה, יקהילו את כל העדה אל פתח אהל מועד.

ומצינו בספרי: כל הכלים שעשה משה במדבר כשרים הן לדורות, חוץ מן החצוצרות.

זאת אומרת כל הכלים שעשה משה, עברו לידי יהושע ומיהושע לזקנים, דור אחר דור, הארון, השולחן, המנורה, כפורת, כרובים וכו', כל מה שעשה משה היו לדורו ולדורות הבאים, מרועה לרועה, מיד ליד, ומדור לדור.

הכלים היחידים שלא עברו מרועה לרועה, ולא נמסרו ליורשים, היו כלי החצוצרות, אשר בכוחם היה להזעיק את כל העם לפתח אוהל מועד.

(וזה לשון רש"י בסוף פרשת וילך: הקהילו אלי את כל זקני שבטיכם וגו', ולא תקעו אותו היום בחצוצרות להקהיל את הקהל, לפי שנאמר עשה לך ולא השליט יהושע עליהם, ואף בחייו נגזזו קודם יום מותו לקיים מה שנאמר ואין שלטון ביום המות).

והיינו — מסיים מרן זיע"א — הכל אפשר להעביר בירושה מרשות לרשות, מרועה לרועה, הארון, הלוחות, השולחן, המנורה וכו', אבל החצוצרות, הכח הטמיר הזה, להקהיל את כל קהל ישראל אל פתח אהל מועד, הכח לדבר בפעם אחת וכל ישראל ישמעו ויקבלו, הכח לעורר בבת אחת את כל העולם, כח כזה בא ישר מן השמים למי שזוכה לכך, ואינו ניתן לירושה, לזה צריך המנהיג לזכות שיתנו לו זאת מן השמים, זוהי זכיה מיוחדת, והשי"ת בחמלתו מעניק כח זה לדבר העם בכל דור ודור, לאותו מנהיג אשר המלך חפץ ביקרו, צדיק

שדבריו נשמעים בכל העולם — ויקהל משה, שאינו אוסף אנשים בידים, אלא הם נאספים ע"פ דבורו (לשון רש"י).

בזה, השיחה נסתיימה.

אף אנו נאמר: מרן זיע"א היה זה אשר בו בחר ה' להשמיע את דבריו ברמה, וקולו הלך מסוף העולם ועד סופו, כל העולם ידע כי התורה הקדושה מדברת מתוך גרונו, והוא בקולו יכול היה להעמיד את כל העולם על רגליו, ידע לתקוע ולהריע ולהרעים תבל ומלואה, בכל דבר הנוגע לכבוד שמים, הוא אשר ידע להזעיק ולהקהיל ע"פ דיבורו, את כל העם מקצה אל פתח אהל מועד וללמדם תורה ומשנה ברורה, קול לו, קול אליו.

נסתלק הרועה, נסתלקו החצוצרות.

"והיה כי יאמרו אליך על מה אתה נאנח? ואמרת אל שמועה כי באה ונמס כל לב ורפו כל ידים וכהתה כל רוח, וכל ברכים תלכנה מים" (יחזקאל כא) — הנה, הברכים שלא כרעו לבעל, שבעת האלפים המחזיקים מעמד נגד כל רוח סערה, ועתה אותם הברכים תלכנה מים, והספינה מטורפת בלב המים הזדונים, (ברכי דרבנן דשלהי, ברכות ו', ע"ש).

איכה תפארתי מראשותי השליכו!